

Megjelenik minden szerdán

Egy szám ára 60 fillér

Azamatár

Szerkesztő SZENES BÉLA
Művészeti szerkesztő KÓBER LEÓ

1918 augusztus 7.

II. évf. ■ 33. szám

Siófokon

- Papa, egy üres kagylót találtam.
- Gyorsan dobod vissza, mert beléhurcolkodik egy fürdővendég.

170

Na, mibe fogadunk?

Egyik yankee: Hogy adja szeptembert?

Másik yankee: Öt az egyhez.

— All. Hát azt hogy adja, hogy augusztus 28-áig a franciák másfél kilométerrel előbbre mennek?

— Tizenkétszeres pénz. De csak abban az esetben, ha maga legalább nyolcszorost ad arra, hogy októberig a németek újabb kétszázszázötven százalékkal súlyosítsanak el.

— Jó, nem bánom. Akar másfél afont a jövő téli háborúra?

— Minden pénzzel megteszem. Helyre vagy siegre adja?

— Siegre semmiesetre, ilyen üzletet legfeljebb a Wilsonnal köthet. Placcra is csak úgy, ha Japán segít Szibériában.

— Adja Japán nélkül parira, hét lóval.

— Azt nem lehet. Legfeljebb startodssal adom, vagy ha akarja, halmozhatja négy és félszeressel arra, hogy Caillaux felakasztják.

— Gemacht. Clemenceaura nem tesz?

— De igen, teszek ő rá is. A negyedik futamban, ha Lloyd George lovagolja, három auffal, föltéve, hogy Hertling novemberig nem nevez be Elzászra.

— Jó, de akkor adjon harmincszorost arra, hogy december 3-án délután háromnegyed két-től az olaszok nem vonulnak vissza a Piavenál, kivéve, ha Lenin közben lemondana, mert

ebben az esetben legföljebb arra halmozhatok, hogy Poincaré jobb füle ujévig legalább háromszor fog viszketni.

— Nem bánom, magának megteszem ezt is, ha viszont adja huszonötszörössel, hogy április tizenhetedikén Chicagóban esni fog az eső és a pekingi nagykövet unokanővére ugyanezen a napon nem szül ikreket.

— Tartom, Na, mibe fogadjunk még?

(—yim.)

Fájdalmas eső

Esőre állott az idő —

a párnás pamlagon hevertem.

A délután

hárfáját pengette leverten.

És pengett, pengett szomorún

a dal; s a láthatatlan ujjak

kipengeték:

nincs nap, mely hozna szépet, ujat...

Ottkűn az eső megeredt,

s a nagy téren, a fák megett

fuldoklón zúgtak a csatornák...

S az eső hullt a tájon át,

minthogyha az egész világ

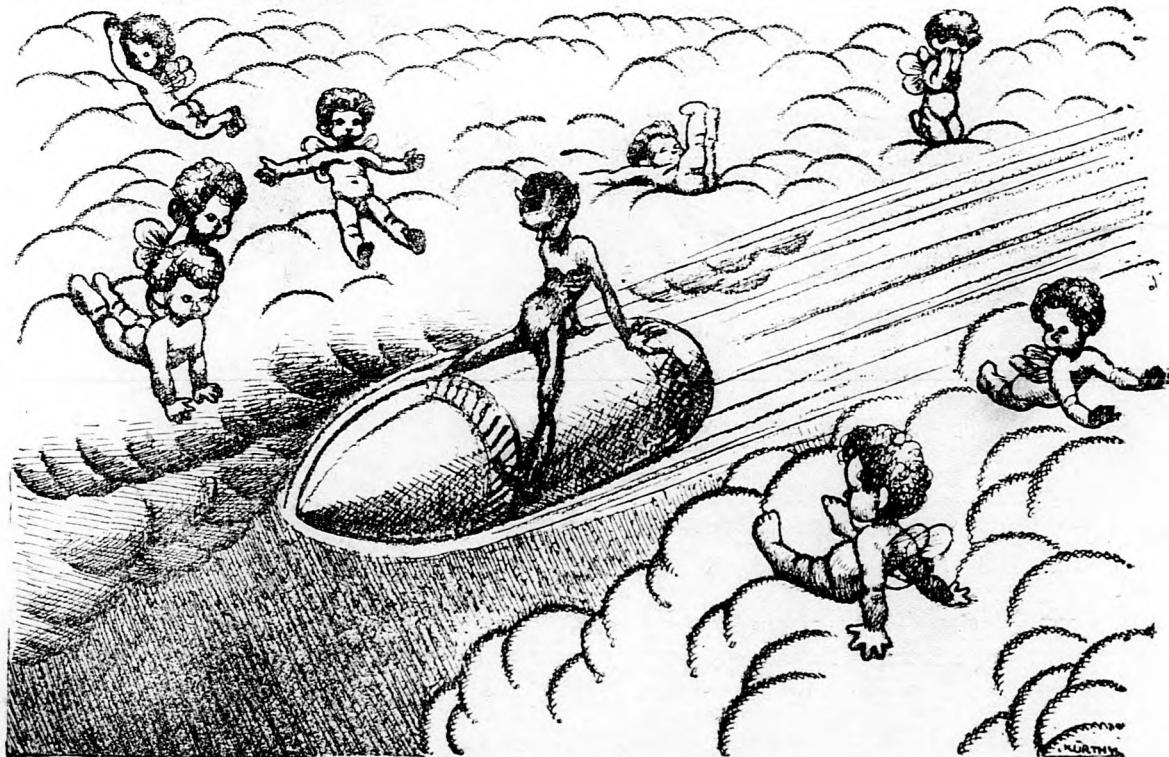
elfojtott könnyeit csapolnák...

Somlyó Zoltán

A kis gyerekek

akik csak ezután fognak megszületni, a felhők mögül lesik a gránátok utját.

Kürthy György

— Jaj! Csak nem az én édesapámat fogja eltalálni!

Cirkuszban

Pólya Tibor

- Direktor ur, meghalt a négygypu, kutyafejü torzszülöttünk. Mit mutogatunk most helyette?
— Talán az új választójogi törvényt.

Sikkasztók beszélgetnek Egy pesti konflisó sóhaja

— Ezentúl még többet kell sikkasztani!

— Miért?

— Nem hallottad? Felemelik a lóversenybelépődijakat.

Ha most betiltják a lóversenyt, régi álmom, hogy versenyló leszek, talán soha be nem teljesedik . . .

Szerelem

Kelen Imre

Kelen

— Mondd, hogy szeretsz?
— Mint a gabonaügynök a tiszta búzát.

Idézés

A rendőrség a Budapesti Spiritizta társaság utján idézést kézbesített gróf Szechenyi Istvánnak. A kitűnő gróftól meg akarják kérdezni, hogy a magyar telivér tenyésztésről ugyanugy vélekedett-e mint Guttmann Béla és társai,

Apa és fia

Feiks Jenő

— Velem kikezdeni az nem kunszt! A mamával kezdj ki, ha olyan nagy legény vagy!

Hogyan menekültem meg orosz fogságból?

Két és fél esztendeig, pontosan négyszázötvenhat napig sinylődtem orosz fogságban Zanyaó-Nekiöben, Mandzsuriában. Ami sok, az sok! Négyszázötvenhat napot még csak ki lehet bírni, de négyszázötvenhetet már nem. Ez már egygyel több a soknál. Elhatároztam tehát, hogy meglógok.

Előkiáltottam hü pucceromat, lekentem neki két pofont és adtam neki ötven rubelt. Aztán megmagyaráztam, hogy a pofonokat is, meg a rubeleket is azért kapta, hogy nekem egy óra alatt teljes civil fölszerelést szerezzen. A puccer elment és egy óra múlva visszajött civilruha nélkül. És közölte velem, hogy amit kapott, az nem elég, legalább még kétszáz rubel kell. Adtam neki még két pofont, amire újra elment és most már egy óra múlva teljes civil ruhával tért vissza.

Még utiköltségre volt szükségem és igazoló iratokra. Bementem a kies Zanyaó-Nekiő egvik vegyeskereskedésébe. A kereskedő rám irányította a kasszáján felállított géppuskát és ezt kérdezte:

— Csurdseviki, vagy Tyupozviki?
— Tyupozliki! — kiáltottam, mire a kereskedő tüzelni kezdett.

Ijedten javítottam ki:

— Csurdseviki!

A kereskedő újra tüzelt rám. Szerencsére nem talált el. Csodálkozásomra aztán abbahagyta a tüzelést és gyanakodva kérdezte:

— Pikkviki?

— Pikkviki, — hagytam rá lemondóan.

Erre előjött a kassza mögül és jóságosan mondta:

— Na látja. Ezt kellett volna mindjárt mondani. — Mivel szolgálhatok?

— Egy árkus papirozt kérek.

Adott papirozt, a pénzre, amit adni akartam neki, köpött és barátságosan visszanyomta a markomba, hogy csak tartsam meg. Azután oroszul leírta a papirostra, amit neki vegyek magyarul, németül, tótul és franciául diktáltam. Rövid igazolás volt ez, melyben két szabad polgár mindenkit biztosít arról, hogy az irás birtokosa becsületes ember és ellensége a cárnak. A két szabad polgár pedig ő és én voltunk.

Aztán elindultam utiköltséget szerezni. A legelső sarkon megláttam egy bankfiókot. Gondoltam, hogy ide bemegyek és azt mondom, hogy pikkviki, — hátha adnak ezer rubelt. Be is mentem, kerestem a pénztárost. Meghalt, — mondták.

— Meghalt? — csodálkoztam. — Pedig nem is hallottam, hogy beteg volt.

Nem is volt beteg. Lelőtték.

— Le? Ejnye. Talán sikkasztott?

— Nem. Tréfából lötték le.

— Tréfából? És ő komolyan meghalt? Lám, ostoba ember lehetett, nem értette a tréfát.

Pénztáros nem lévén, odaugrottam a felállított gyorstűzelő ágyuhoz, hármat lelöttem a hivatalnokok közül, mire a többiek igen szerényen megkérdezték, hogy hát tulajdonképpen mit parancsolok.

— Ezer rubelre van szükségem! — kiáltottam harsányan.

— Nekik nincs pénzük, — mondták, — de rögtön hoznak valakit, akinek annyi a pénze, mint a rosta lika.

És csakugyan egyik, aki eltávozott, tíz perc múlva egy összetöpörödött, rongyos, kiéhezett szegény öreg emberrel tért vissza, aki egy batyut cipelt a hátán. A batyru fele volt pénzzel. Volt benne vagy 2 millió rubel. A nyájas szegény öreg koldus szó nélkül adott ezer rubelt. Köszönés nélkül, de ezer rubellel fávoztam. Felültem a kocsira és kihajtottam a pályaudvarra. Nem hajtottam, hanem hajtottam, mert a kocsis csak úgy volt hajlandó kivinni, ha én hajtok a bakon és ő ül a kocsiban. A vonat már ott pöfögött, de az elindulásra még sokáig kellett várnom, mert a mozdonyvezetőnek családí civódása volt az állomásfőnök legfiatalabb nejével. Késő este indultunk csak el.

Kár volt, hogy jegyet váltottam, mert a kalauz, mielőtt még hozzám érkezett volna, azért, mert mensekutyi volt, le-

lőtte egy bolsepityi. Az ellenőr pedig elvből megkivánta, hogy az utasok jegy nélkül utazzanak. Akinél jegyet talált, azt szigorúan megfenyegette, hogy máskor bezárátja.

Heteken át utaztam aztán vasuton, gőzhajón, kocsin és gyalog. Utközben kedélyesen elszórakoztam azon, hogy a csehek harcolnak az oroszok ellen, a németek a csehek ellen, ukránok a finnek ellen, rövid oroszok a hosszú oroszok ellen, törökök a kozákok ellen és így tovább. A forradalmat is majdnem olyan szépnek találtam, mint a háborút. Végre a nyolcadik héten hazai földre léptem. Az első ismerősöm így üdvözölt:

— Minek jöttél haza, te ökör?

— Hát a csehek, meg a kozákok, meg a vörös gárdisták, meg a . . .

Az ismerős barátságosan közbevágott:

— Hát épen azért. *Ott* is meghalhattál volna!

Nagy Lajos.

A gáncs és félelem nélkül való lovag

Balaton legendája.

Neve dr. Krausz, arca borotvált, egyébként ellenállhatatlan volt. Monoklijánál csak fehér strandnadrágja ragyogott fényesebben. Ahány hódító tekintetet vetett, annyi sikert aratott. És dr. Krausz naponta több hódító pillantást vetett.

Egész Balaton-Bürökön nem akadt versenytársa. Ahol csak megjelent, jött, látott és győzött. Hatalmas termete, mely élő szoborképen emelkedett ki a Balaton langyos hullámaiból, éppen így acélkemény uszói zmaik és szigorú, férfias pillantása. már első pillanatban elárulták, hogy nem ismer félelmet. De ha nagyszerű izomzata nem is beszélt volna rettenthetetlen bátorságáról, megtette ezt dr. Krausz a maga előkelő személyében. Olykor, ha ideje engedte, leereszkedett a fürdő férfinyaralóihoz is és a szót szerény hódításaira terelte. Büszkén hangsúlyozta, hogy mennyi veszedelem környékezte, de sohasem futott meg előlük.

Ilyenképen dr. Krausz nem csak a Balatonban, hanem a dicsőségben is fürdött. A férfiak tisztelettel ejtették ki a nevét, a nők pedig csak sóhajtoztak és merengtek, ha férfias alakja kivált a fürdő porából. A pincérek féltek tőle, a főpincér nem merte átadni neki a számlát, a fürdőigazgató harminc lépésről előre leemelte előtte a kalapját. Az igazgatóné ugyan ezt nem tehette, ehelyett epedő pillantásokat és szerelmes leveleket küldözgetett a lovagnak. Dr. Krausz azonban nem vol hajlandó viszonzni az igazgatóné megtisztelő érdeklődését. Holott az igazgatóné volt a legpompásabb virág Balaton-Bürök hölgykoszorujában.

Dr. Krausz hat napon át szorgalmasan fürdött úgy a Balatonban, mint a dicsőségben és a fürdő hölgyeinek a kezgyében. A hetedik nap vasárnap volt. Ekkor hiába kutattak utána a szerelmes tekintetek. A doktor ur Pestre utazott.

Mikor hétfőn este visszaérkezett, fontos családi ügyekre hivatkozott. A következő szombaton, mikor a férjek megérkeztek, ismét elutazott Budapestre. És megint a családi ügyekkel mentette ki magát. A harmadik héten szintén.

Ekkor azonban már gyanakodni kezdtek a hölgyek. És a mellözött igazgatóné este a telepen gyilkos mosolylyal szólott:

— Most már tudom, miért kerül, kedves doktor ur.

Persze, persze, itt a közelben a férjem. S ahol a férj jelen — De asszonyom, méltatlanul gyanusít — hebegte dr. Krausz és fülig pirult.

— Semmi de — folytatta az igazgatóné. — Minden szónál baton és vasárnap is. Nem utazik el gyáván a férjek elől, akiknek a fejére olyan csinos szarvakat ültet hétközben. Nos, marad?

— Természetesen, maradok asszonyom!

Természetesen még azt nap elutazott.

(Litván.)

Hadimilliomos kislánya a ligeti sétatéren

— Néni, kérek egy üveg pezsgőt, de franciát.

Siófoki kávéházban

— Vigyázz a vendégek kabátjára. Itt van az az alak, aki tegnap tiz korona borraivalót adott.

Az óriás férfi és a törpe nő

avagy: a reménytelen szerelem

Balatoni villában

Pál Hugó

— Apus, miért nem jössz soha fürdeni a Balatonba?
 — Igen, ha megismétlődne a csoda és én száraz lábbal kelhetnék át a magyar tengeren...

Miből készül a menü?

Szenzációs interju egy pesti vendéglősnél.

Látogatást tettem a „Gyomorfrászhoz” címzett pesti étterembe, ahol a tulajdonos, Ergerberger Pál, lekötelező udvariassággal fogadott. Rögtön beinvitált a vacsorához a következő szavakkal:

— Nem akarok szerénytelen lenni, de nyilvánvaló, hogy mi készítjük a legzamatosabb ételeket. Tessék személyesen meggyőződni róla.

Rögtön láttam, hogy nehéz emberrel van dolgom. Félórai kapacitálás után sem tudtam arra birni, hogy leplezetlen őszinteséggel mondja el, miből állítja elő az ételeket?

— Hát kérem, kezdjük előlről — mondotta — a leves általában az, ami a tegnapi leöntésből megmaradt. Ne szörnyülködjék, ezt nemcsak a disznók szeretik, magam is szenvedélyes leves-evő vagyok.

— De hogy csinálja a különböző leveseket?

— Hát, mondom, ez csak az alap. Ebbe jönnek a különböző betétek. Vagy kicsi, de fürge földi giliszták vagy más effélék. Az már a hangulattól függ.

— Kinek a hangulatától?

— Egy kérdés. Hát azétól, aki éppen csinálja. Maga igazán egy utolsó laikus. De folytassuk. — A hus az utóbbi évek alatt azért oly izletes, mert nem eredeti, de sokkal értékesebb utánszat. Az utóbbi időben az olcsóbb szőnyegek kifogyván, eredeti perzsa-szőnye-

gekből, elhasznált mosogatórongyokból (gondolja meg, ezeknek darabja ma 200 kor.) stb. a megszólalásig hüen pácolva s előállítva.

— De hogy csinálja azt, hogy ugyanolyan kemény, mint az eredeti hus?

Főlényesen nevetett orra alatt.

— Uram, ön egy kis naiv. Hát egyszerűen keményítővel, előbb a pucarájba küldöm őket. Ön bizonyára nem étkezik itt, különben feltűnt volna, hogy ha húst rendel, két hét múlva kapja meg. Ott kezelik olyan soká őket. De folytassuk.

— A szósz és főzelékekre külön tenyészetem van. Ezeket leveli tetvekből állítom elő a levelekkel együtt. Ez a tenyészet egy vasgámba kerül. Uram, négy év óta van ez a telepem, de ráfizetem az utolsó vasam ezekre a kis állatkákra.

— És mi az előállítás módja?

— Hát, kérem, az nagyon egyszerű. Két ilyen kis állatkát fülön fogok, egy-két rohadt levélre ültetve forralni kezdem őket, amitől félperc alatt ötszáz millióra szaporodnak meg és kellemes ízű, szürkés szószot képeznek.

— Nagyszerű. Gyerünk tovább.

— A tészta az egyszerű, de drága étel. Kérem, higgye el, ha ezeket a régi harisnyakötőket, hőcentrógereket stb. Más uton értékesíteném, milliókat kereshetnék vele. Így egyszerűen kocsikenőccsel leöntve kellemes, inyenc tésztát képeznek. Becsületemre mondom Önnek, hogy egy vagyont fizetek rá.

— De honnan veszi a drága kocsikenőccsöt?

Mire gondol az istenadta nép

Kelen Imre.

— Mit gondol szomszédasszony: A Báró Madarassy Beck Gyuláné Hatvany Lilly irt-e a nyáron uj darabot?

— Az nekem régóta van; én tudniillik bérkocsitulajdonos voltam. Két vaggonnal maradt ebből a lekvárból.

Nem hallgathattam tovább. Mondanom sem kell, hogy az egész vacsorát menten a pofájába köptem. Övök mindenkit, hogy ide menjen ebédelni, mert bizonyos, hogy ezt is feltalálja holnap ebédre valamelyik szerencsétlen vendégének.

Karámi.

Bús kávéházi vers a fagylaltról

mely végtére mégis csak lehüti szegény testünket

Este van, estve van,
Ülök a kávéházban,
Hol a fagylalt festve van,
Lilára, sárgára, zöldre
És tökre.
Mért eszel belőle, te
Pesti kávéház bús ökre.
Azért nyel belőle több mint
Eleget,
Hogy ne legyen meleged.
Csak edd a fagylaltot
Te világ legnagyobb ökre,
Majd felfordulsz tőle
És így lehülsz örökre.

E sorok írója nagy kedvelője a gyümölcsöknek

Mi van itt a sarkon?

Körte!

Mely után szívemet a vágy

Hiába gyötörte.

És most már nem

Böszit,

Hogy nem kapok barackot

Sárgát és őszit,

Piros

Almát, enni szintén nem

Tilos.

Ringló, dió és sok más gyümölcs

Nő gazdagon és tarkán,

A kofa kocsijában

A pesti utca sarkán.

Falun voltam,

Ott búsán teltek a napok,

Most, hogy visszajöttem Pestre,

Itt legalább gyümölcsöt kapok.

HIDEGVÉR.

Egy alak megtámadott egy ócskaruha-kereskedőt a ligetben. Amikor az áldozatot meztelenre nyuzva otthagyja s indulni készül, utána szól a handlé:

— Hallja, ha el akarja adni a ruhát, jöjjön hozzám, — Petőfi-utca 120. — én megveszem...

Wekerle javaslata és Grünzweig Izidor unokája

Feiks Jenő

— Gratulálok az unokájához . . .
— Hagyjon nekem békém. Az én unokám
pont olyan mint az új választójogi törvény.
Senki se akarja vállalni az apaságot . . .

A táncosnő

Allt telten és fehéren, mint a rózsza
S egyszerre nőtt ki, szinte észrevétlen
A lámpák fényéből s fürdött a fényben
Buján és édesen, mint nyári délben
Forró, fehér virágok.

S borzolódva
Vihar berzengett már a gyors vonókon,
Dobok dörgése zúgott elmosódón
És rászakadt a nyári, langyos, gyöngyös,
Füledt hangcseppek omló zápora
S kavargott libbenőn a könnyű köntös,
S mint rózsás pillangó riadva röpdös
A szoknyák fodros szirmától a földhöz,
Ugy szállt le, fel a két karcsu boka.

Fogyókúra

(Rohamosan fogyni kívánó hölgyek figyelmébe.)

A nyár elején öngysága, szivem szép szerelme nyolcvanöt kilót nyomott. Általában nem szeretem a súlyos nőket, öngysága azonban kivétel volt, mert igen sok olyan lelki tulajdonsággal bírt, amelyek hájbeli tultengését ellensúlyozták.

Amint a melegebb napok beköszöntöttek, öngysága kijelentette, hogy elérkezettnek látja a fogyókúra idejét s most nem nyugszik addig, amíg testének súlyából legalább tizenöt kilót le nem pakol.

A dolgot élénk helyesléssel vettem tudomásul, mert szivem szép szerelmét mégis szivesebben láttam volna szilfidi minőségben. Már előre örültem neki, hogy a kúra végeztével barátaim nem gyilkolnak többet az obligát kérdéssel:

— Ki volt az a dagadt tyúk, akivel tegnap láttalak?

Öngysága azzal kezdte a kurát, hogy nyolcvanöt kilós bájait egy hetven kiló horderejű fűzőbe préselte bele. Valóban, nagyon jól festett így, megdarázsderekítva, mindössze a szeméi mutattak némi bazedovkóros tünetekre s arcának rózsaszínnel hamvazott fehérsége árnyalódott át lilára, de ez a lényegtelen elváltozás nem esett számbavehetően a szépség rovására.

Aznap rettenetes meleg volt, miért is délután így szól-
tam öngyságához:

— Szivem szép szerelme, ma olyan éktelen meleg van, hogy a jó kutyát se eresztik ki az utcára, ma tehát itthon maradunk a jó hűvös szobában.

— Sőt ellenkezőleg, drágám — mondta öngysága. — A jó kutyát téli zivatarban nem szokták az utcára eresztetni, de ettől teljesen függetlenül pont ma fogunk kimenni, még pedig jó messzire és gyalog, mert ezt a fogyókúra szabályai így írják elő.

142 kilós lipótvárosi nő,
Angelo lefényképezte, amint a
fényképezte.

S a törzse meghajolt, mint lány kocsán,
S a hangokon hintázott hajladozva,
Két karját titkos ábrákká bogozta,
A kéj szerelmesen beharmatozta
S cseppekben csillogott a vállá vánkosán
És szállt felé a vágy s minden tekintet,
Mint száz aranyszál hullámzó sodorba.
S ő hívón, csábitón feljűk intett,
Játékos kézzel elkapdosta mindet,
S mint tündérorsó széditőn forogva,
Örvénylő testével magára felsodorta,

Amíg a táncos, színes szédületbe
Kábultan elmeredt s megállt pihegve.
S testéről minden gyöngyszemet leejtett,
Magáról vágyat, pillantást lefejtett
S égő száján egy csókba összefogva,
A zúgó tapsözönbe visszadobta.

Kállay Miklós.

Családi körben

Feiks Jenő.

Feiks

— **Gyerek:** Papa, hát nem tudod hová megy a mama?

— **Apa:** (mogorván) Pszt, hát már megint olyan dolgokról beszélsz, ami nem gyerekeknek való.

— Ja, persze, a fogyókúra! Lám erre nem is gondoltam. Délután két órakor elindultunk a hídon keresztül, neki a Gellérthegynek. Önagysága a hetven kiló horderejű fűző barátságos abroncsai között úgy pöfögött, fujtatott melletttem, mint egy gőzsikló. Mire a Citadellához értünk, szememnek bazedóvos kórtünetei ijesztő mérveket öltöttek, orcájának színe pedig haragos lilaszínt váltott. Ahogy ránéztem, igen gonosz sejtéseim támadtak.

— Talán visszafordulnánk, — aggodalmaskodtam. — Félek, hogy ez a fárasztó ut árt magának, eba kutya melegben.
— Az kell, hogy ártsen — fuldokolta önagysága — mert csak akkor használ, ha árt. Vagy komolyan veszi az ember a fogyókurát, vagy nem.

Tehát mentünk tovább. A nap veszettül sütött s én már nem is mentem, hanem usztam a saját izzadságomban, miközben úgy éreztem, hogy az agyvelőm forr, buzog, mint az aláfűtött katlan.

— Forduljunk vissza, — könyörögtem önagyságának újra — mert én már nem birom tovább.

Önagysága hörgött, gurgulázot, mint az állatkert megboldogult fókái. Lila orcájáról sebes zuhatagban ömlött a verejték s a verejtékáradat rozsdavörös csikokat sodort magával lucskosan összecsapzott hajáról. (Most tudtam meg, hogy önagysága festi a haját). Szólani már nem birt, csak a fejével intett, hogy előre.

És mentünk, mentünk, talán még most is mennénk, ha egy örvendetes epizód közbe nem jön. Önagysága, szívem szép szerelme ugyanis hirtelen örömmel felsikoltott és

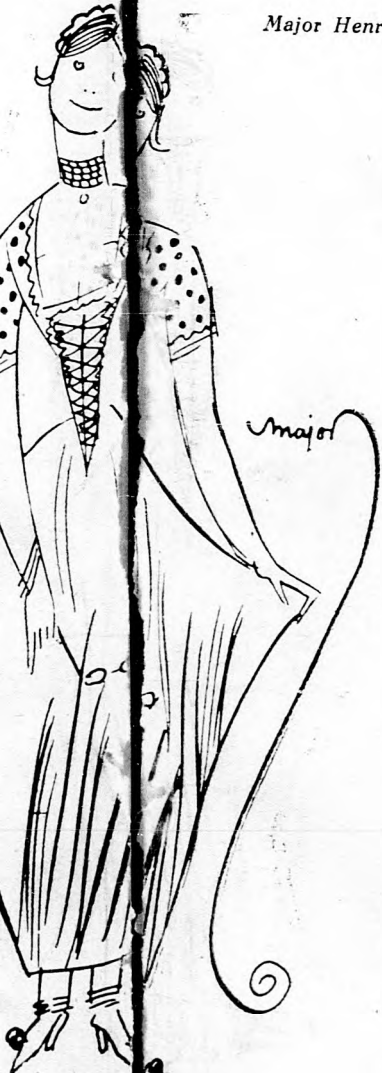
— Használt, használt! — kiáltással elvágódott a sziklás uton.

A fogyókúra valóban használt. Önagyságának alig néhány órai kúra után végérvényesen kifogyott a lélekzete.

Égész bizonyos, hogy most már odakünn a Rákoson a testbeli fogyatkozás is rohamosan be fog nála következni.

D. F.

Major Henrik

ótvárosi nő
ngelo lefén
épezte.

Mese

I.

Ez nagyon régen történt. Péter apót igen szeretette mind a kilenc tündér, aki a vidéken uralkodott. A feleségét is. Mikor negyven évi házasság után végre fiúgyermekük született, (könyvű annak, akit a tündérek szeretnek,) a kilenc tündér elvállalta a keresztapaságot.

II.

A tündérek körülállották az ujszülött gyermek bölcsőjét.

— Mi szeretnél lenni, fiam? — kérdezte az első.
A gyermek rövid habozás után így felelt:
— Bankigazgató.

III.

— Meg kell ajándékoznunk a gyermeket, — szóltak a tündérek, aztán egymásután a bölcsőhöz járultak, kiterjesztették fölötté karjukat és mondták, ahogy következik:

IV.

— Megáldalak az önzés adományával.
— Megáldalak egy tigris szívével.
— Megáldalak egy rinocérosz arcborjával.
— Megáldalak egy többszörös apagyilkos lelkiismeretével.
— Fölvértezlek a könnyek, a szenvedés és a szánakozás ellen.
— Megáldalak egy páncéllal, amelyről hivatalnokaid átkai visszapattannak.
— Megáldalak egy ügyvéddel, aki minden vád alól tisztára mos.
— Megáldalak olyan kormányval és olyan parlamenttel, amelynek minden tagját zsebedben tartathatod.
... A kilencedik tündér elgondolkozva nézett maga elé.

— Ennyi nagyszerű ajándék után én már csak egyet adhatok neked, ami ennél is többet ér. Megáldalak egy világháborúval és az összes konjunktúrákkal.

V.

Ilyen jószívű tündérek éltek valamikor a földön.

A kövér asszony dicséretí

Tekintettel a hűvösebb időre,
szert tettem egy édes, molett kis nőre.

Nem is olyan igen nagyon kicsike,
inkább tyúk, mint holmi apró csibike.

Molettsége csupán nyolcvanhat kiló,
ha rámborul, úgy nyom, mint egy nyaktiló.

S a molettség gazdaságos alapon,
el van osztva combon, mellen és nyakon;

mindenhová került egy kis husika,
mondhatom, hogy formás nő a Nusika.

A sok hústól grübedlije tize van
s mindegyiknek olyan édes íze van.

Murilló és Rembrandt, bizony istenem,
jól tudták, hogy a szerelem hol terem.

Hogyha szeretni akarsz, csupán kövér nő
[ölelj]:
a nagyvilágon e kívül nincsen számodra hely!

S. Z.

A barakkok ügye

vagy: mikor lesz vége a háborúnak?

Azt olvasom kedvenc lapomban, a „Hét-órás Kis büz“ben, hogy a kormány a Vermezőn barakkokat építtet a központok számára. Az építészek két év alatt kötelesek a tervet bemutatni, amelyet az „Országos Lakásügyi Bigottság“ három év alatt meg fog bírálni, ujjabb három év alatt proponálni fogja a városnak az építés módozatait, még ujjabb három év alatt a város el fogja határozni, még ujjabb három év alatt visszair — odair a kormánynak, még ujjabb öt év alatt felállítják a barakkokat. Nini, azt olvasom még, hogy a barakkok husz évi időtartamra készülnek. Jé szent isten, ilyen hamar vége lenne ennek a kurtafaraku kis háborucskának? És hátha előbb dölnek össze a barakkok, mint a háboru? És hátha elmulik a háboru és nem dölnek össze a barakkok? Mit csinálunk mi egyáltalán háboru nélkül? Megvigasztal-e minket az a pár rongyos barakk ezért a nagy veszteségért?

No de ilyen marha

Fodor László.

— Hány éves ön Tas ur?

— Nem lehetek valami nagyon öreg.

Körülbelül ötven évesnek becsülöm magamat.

Enyhítő körülmény

Gara Arnold.

— Megcsaltam az egyetlen jó uramat... Csak az vigasztal, hogy szerelemből történt.

Hadinét festik

Szigethy István.

Statsztika

— Profilban parancsolja, vagy en face?
— Hogy kerül többbe?

Régi szokás, hogy a hadviselő államok a háboru minden évfordulóján pontosan beszámolnak az elmúlt esztendőben elért sikereikről. Ez nagyon fontos, ez a beszámolás, ebből mindenki láthatja, hogy a háboru szépen virágzik, nem kell csódtól tartani, nincs ok az aggodalomra, hogy egyszer mégis csak megáll az üzem. Nagy örömmel olvassuk, hogy mindkét fél meg van elégedve az eredményekkel — ez szép és nemes jellemre vall, igazán fölemelő látvány, hogy ilyen jól megélenek egymás mellett, nem csinálnak konkurenciát egymásnak, mindegyik engedi a másikat élni és hagyja, hogy meg legyen elégedve. Mert nemde ugyebár netalántán mégis csak ez a legfőbb, a megelégedés — kétségtelen, hogy ez a legnagyobb boldogság a földön, ez az egyetlen, ami a szívnek enyhét nyújt, ami a kedély nyugalmát és az élet egyensúlyát biztosítja. Az entente is meg van elégedve, mi is — na, mit akarnak még azok a pacifisták? Amíg béke volt, egyik sem volt megelégedve, mindegyik irigyelte a másikat — de szerencsére jött a kedélynemesítő világháboru és most már imeteljes az összhang a hatalmi csoportok között. Ki az a gazember, aki meg akarná zavarni ezt az egyetértést? Van-e olyan elvete-mült ember, aki azt merné kívánni, hogy megint eljöjjön a gyűlöletes béke és az országok megint fölgyenek huzva egymás ellen,

Nagy megelégedéssel olvastam, hogy az ellenség földjéből ennyi meg annyi négyzetkilométert foglaltunk el, ennyi meg ennyi foglyot ejtettünk, ágyut meg gépfegyvert zsákmányoltunk. Na, erre igazán büszke vagyok, mondtam. Aztán elolvastam az angolok meg a franciák beszámolóját, megtudtam, hogy ők meg ennyi meg ennyi foglyot stbit zsákmányoltak és hogy ők is büszkék. Szóval minden rendben van.

Azaz pardon — valami hiányzik ezekből a beszámolókból. Nem éppen fontos dolgok, de mindenestre érdekelnének. A statsztika nem teljes. Kénytelen voltam szorgos kutatással magam kiegészíteni a hiányokat és kötelességemnek tartom, hogy fáradozásaim eredményét közöljem „A Szamár” olvasóközönségével.

Legelőször is megállapítottam, hogy a hadijelentések szerint az elmúlt négy esztendő alatt a központi hatalmak összesen 139-szer, az ententeék pedig 2847-szer arattak döntő győzelmet az ellenség fölött.

Természetes, hogy ezek a nagy számok nem teljesen megbízhatók. Ezekkel szemben azonban a báró Eötvös Lőránt-féle ingamérleg segítségével hajszálnyi pontossággal sikerült kiszámítanom, hogy az európai háborus irodalom összes sulya 4 egész 11 századrész millimost olyan csöndes megelégedésben élnek?

Tátra=Lomnicon

Kelen Imre

— Ácsi cigány, azt ne huzd, hogy ritka buza, ritka árpa, ritka roz. Nem kell mindenkinek tudni, hogy gabonaügynök vagyok civilben.

Új rend a villamoson

Egyre-másra jelennek meg a rendeletek, melyek a villamoson való rendet szabályozzák. Ugy látszik nincsenek itt rendben a dolgok. Azt hisszük, nem az a baj, hogy a közönség nem tud leszállni a villamosról, hanem az, hogy felszállni nem tud. Van egy pár proposíciónk, mellyel segíteni lehetne a bajokon:

1. Be kell hozni a jegy-rendszert. Jegyet csak az kap, aki orvosilag igazolja, hogy menni nem tud. Az illető tartozik elmenni az előjáróságra, onnan az erkölcsrendészetre, ahol meg kell állapítani, hogy nem saját hibájából nem tud menni. Majd így nem lesz annyi pasas.

2. A villamosból el kell távolítani az összes ülőhelyeket, a pasasokat előbb egymás mellé, azután, mikor a hely már elfogyott, többsoroson egymásra fektetni. Minden pasas legfeljebb három megálló utazhat; az egyik megállónál felfektetünk egy sorozatot, a következőnél lerámoljuk. Az alul levők, ha megfulladnak, ki kell dobni őket.

3. Szinte gyanus ez a gyengédség, amivel a rendőrség a pasasok leszállását előmozdítja. S itt egy kalauznő mondását idézzük: „Fene a belükbe, ha fel tudtak szállni, majd le is tudnak“. Legegyszerűbb megoldás azonban villával hányni le őket, mint a szénát.

Mindezen óvintézkedéseket azonban feleslegessé teszi a

4. amit a katonai rendőrség már életbe is léptetett, de csakhamar visszavont. A kocsikba szuronyos katonákat és gépfegyvereket helyezni el, amelyek a felszállók keblébe a „BKVT“ monogrammot égessék be. Aki ezek után is fel mer szállani, azt el kell rendeltései helyére juttatni: a Lipótmezőre.

Móriczka Kérdez

A kis Móriczka a szobaurat is „apukának“ szólítja. Mikor anyja felvilágosítja, hogy az nem az ő apja, csodálkozva kérdi:

— Mért ne lehetne ő is az én apukám?

Gyerekek beszélgetnek

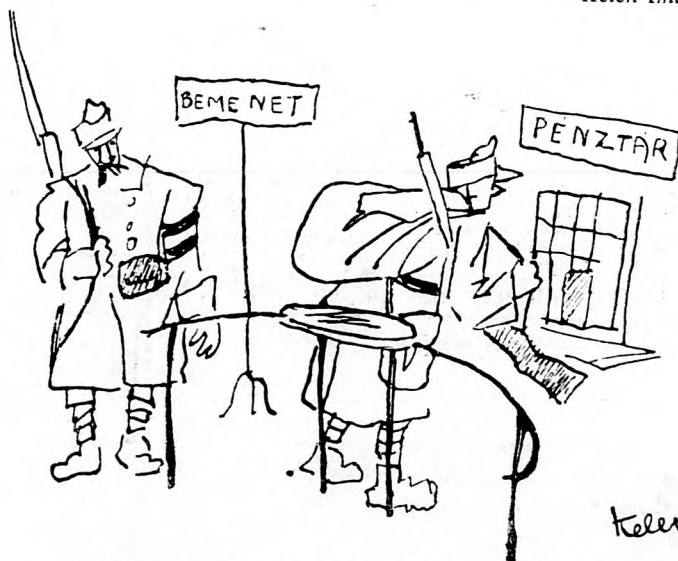
Pál Hugó.

— Te, mondd még mindig nem kötötték meg a békét?
— Hát várhatunk valami okosat ezektől a felnőttektől.

A Keletinél

Kelen Imre.

— Kérek egy jegyet a Piavéhoz — oda vissza

Lóverseny helyett bolhaverseny

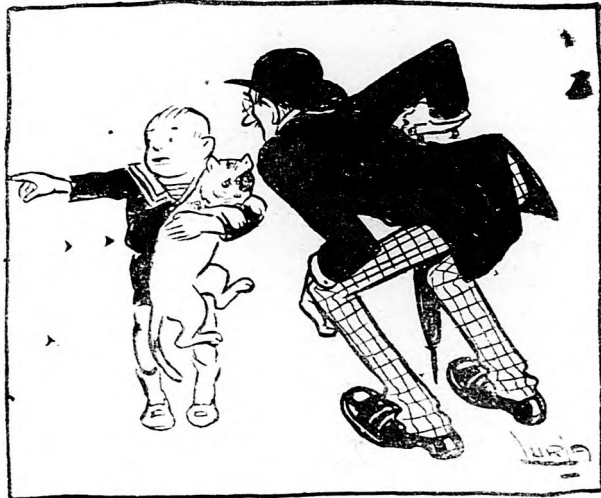
Kedves Szamár!

A „Bolhák Országos Egyesülete Testnevelési Köré”-nek igazgatója írja e sorokat, akiknek a bolhák gazdasági fellendülése szíven fekszik. Most, hogy arról van szó, hogy a lóversenyt betiltják, felmerül az a kérdés, hogy a versenyt tiltják-e be vagy a lovakat akarják más, esetleg virslicélokra használni? Mert ebben az esetben találtam egy nagyszerű megoldást. Körünknek is van nem egy telivér tagja, aki egy rikord felállításával ugróbajnokká lett s aki szívesen szentelné életét a bolhatevésztés nemes érdekének. Igaz, hogy ebben az esetben futóversenyéről szó sem lehetne, mert tagjaink csakis magas és gát ugráshoz, és vízíváshoz értenek, de ahhoz aztán kitűnően. Legtöbbjé, mint inyenc sportot, az ingbeugrást is műveli körünk nagy meglepésére. Természetesen az egész sportot ezen erényeknek megfelelően kellene átalakítani. Legegyszerűbb lenne úgy, hogy a célnál állanának az istállótulajdonosok, akiknek az ingébe a beérkező bolhák sorra beleugranának s itt tele színák magukat. Aki legelsőnek jön be s legjobban teleszíná magát, az nyerné az első díjat. Lehetne aztán magassági, gyorsasági és szívósági díjakat kitűzni. Lennének pld. félliteres, literes stb. díjak, amik a kiszitt vérmennyiséget jeleznék. Doppingolások vagy a bolhák visszatartása szinte lehetetlen e rendszernél,

mert hisz nem hihető, hogy körünk korrekt tagjai a szívásnál abstinenciát tanusítsanak.
Tisztelettel

Vérmes Ottokár bolhaelnök.

A pesti utcán Lurja László

— Nem láttad kisfiam erre valamerre az általános egyenlő és titkos választójogot?
— De igen. Egy kövér, csupasz bácsi ép most fojtotta bele ott, a kanálisba.

SZINHÁZI ÉLET

Szerkeszti:
INCZE SÁNDOR

A színházlátogató
közönség legked-
vesebb lapja.

Fehérnemű régi árban
vasalható, ha a német szabá-
dalmazott rizskeményítőpótlót
használjuk. Mintaküldemény 10
csomag 8 koronáért bérmentve

GROSS ANTAL Budapest, József-körút 23.

Egy öltöny vagy kabát

megfestése K 1-1.30, ha
10 csomag ruhafestéket vásá-
ról 7 koronáért bérmentve

A SPORTLAP
a legjobb sporthetilap

Szalmakalapok, nyakkendők, cérnakez-
tyűk, uridivatárak jutányosan.

NYAKKENDŐHÁZ

Budapest, VI., Deák Ferencz-utca 14. sz.
Fióküzlet IV., Kigyó-u. 5. Árjegyzéket 15
filléres bélyegért küldünk.

IRODALMI SENZÁCIÓK

A
KULTURA
KÖNYVKIADÓ-VÁL-
LALAT KÖNYVEI!

IRODALMI SENZÁCIÓK

Pesti dal vidéki átíratban

Pólya Tibor

Elnézem hajnalig,
Tojlik, vagy nem tojlik?

EGY UNATKOZÓ SZALMAÖZVEGY
FELJEGYZÉSEI A SPANYOLNÁTHARÓL.

A spanyolnáthát közvetlenül Németországból, he-
lyesebben Ausztriából kaptuk. Uglátszik közös spa-
nyol-nátha frontunk is van.

Két ember beszélget:

— A spanyol-nátha nagyon hasonlít az influen-
zához.

— És miben különbözik tőle?

— Ép ez az, amit az orvosok nem tudnak ki-
sütni.

Ojjé Siófokon nagyon elterjed majd ez a ragály.
Elég ha egy huszártiszt elkapja.

A feleségem az irigységtől meg fo pukkadni, mert
a Blauné már megkapta a spanyol-náthát és ő még
nem.

A zsugori

Két ur találkozik egymással.

— A Frommer doktornál voltam — szól az
egyik.

— Ugyan miért mész ahhoz a zsugori
orvoshoz? — kérdezi a barátja.

— Zsugori? — hüledezik az első ur. — Ugy
tudom, nagy emberbarát!

— De egy tekintetben fősvény. Mutasd
a receptet, amit előírt!

A barátja megmutatja.

— Látod, itt is egy „m”-mel írja magát,
ugy spórol a tintával. Most hetven éves; ugy
hallom, összesen két üveg tintát spórolt meg
igy.

Hanns Heinz Ewerset

— mint egy kábeltávirat jelenti — New-
yorkban letartóztatták. A lovagiasságáról
ismert magyar nemzet mindig készséggel
méltányolta ellenfeleinek jó tulajdonságait,
nemes tetteit; éppen ezért a háboru nem
akadályozhat meg bennünket abban, hogy
legforróbb hálánkat fejezzük ki az ameri-
kai kormánynek e kiváló irodalmi izlésről
tanuskodó, jótékony tette felett.

Beavatott helyről egyébként arról érte-
sülünk, hogy Hanns Heinz Ewers letartóztá-
tatása folytán a békés megegyezés kilátásai
Amerika és a központi hatalmak között je-
lentékenyen megnövekedtek. A béke egyet-
len akadálya immár egyedül Hanns Heinz
Ewers szabadonbocsátása lenne, ami ellen
a központi hatalmak a legerélyesebben til-
takoznának.

A szerkesztésért felelős: SZENES BÉLA.

Felelős kiadó: MAGYAR MIKLÓS.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: VIII., Rökk Szá-
lád-utca 9. Telefon: József 33—65, vagy József 5—93.

Előfizetési árak: Egész évre 28 K, félévre 14 K,
negyedévre 7 K.

Kéziratokat nem adunk vissza.

„Ujságüzem” könyvkiadó és nyomda rt. nyomása
Budapest, VIII., Stáhly-u. 13.

Tánc közben

— Ha már így szeretsz, vedd el feleségül János. Legalább apja lesz a gyerekünknek.
— Nem vagyunk mi zsidók. Nem olvastad az Alkotmányban, hogy a háboruban csak zsidók házasodnak.